

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Никопол, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НИКОПОЛ, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тодор Ил. Тихолов

при участието на секретаря Десислава Г. Бунева
като разгледа докладваното от Тодор Ил. Тихолов Гражданско дело № 20224420100146 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени иски по чл. 511, ал. 3 КЗ във връзка с чл. 513 КЗ, чл. 45 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД от С. В. К., ЕГН***** от с.***, общ.Гулянци, ул.“***“№***, чрез процесуалния му представител адв.Й.Д. от САК със съдебен адрес в гр.СОФИЯ, бул.“***“№*** **срещу** „Д.З.“АД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление в гр.СОФИЯ, бул.“***“№68, чрез юк В. Т. за осъждане ответника да заплати на ищеца сумата от 10000лв. – главница, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди търпени вследствие на ПТП от 16.03.2020г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 16.10.2020г. – датата на изтичане на тримесечния срок от предявяване на доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението, както и направените по делото разноски.

В исковата молба се твърди, че на 16.03.2020г. около 07,00 часа на път III – 3004 намиращ се между село *** и село Искър обл.Плевен, А.Е. В.в управлява лек автомобил „***“ рег.№***, като заедно с него в автомобила пътували С.С. и С. В. К.. Поради движението със скорост несъобразена с пътните условия и собствените си възможности, водачът на лекия автомобил, при навлизането си в завой загубил контрол над управлението на автомобила, същия напуснал пътното платно вдясно по посоката си на движение, като паднал челно и се установил в крайпътен канал.

За така настъпилото ПТП били уведомени органите на реда, като на местопроизшествието пристигнал екип на РУ-Гулянци и екип на Спешна медицинска помощ. Полицейските служители съставили констативен протокол за ПТП с пострадали лица №1/13.03.2020г., като на основание чл.20, ал.2 от НПК било

образувано ДП№673/2020г. по опис на РУ-Гулянци, прокурорска преписка №1755/2020г. по описа на ПлРП.

Твърди се, че от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства било установено по безспорен начин, че вина за ПТП има А. В.в, който с поведението си нарушил правилата за движение по пътищата установени в чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП. С оглед наличието на предпоставките за прилагане на чл.78а от НК, ПлРП внесла предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, по което в НРС било образувано НАХД №235/2020г. Сочи се, че с решение №260014/17.12.2020г. в сила от 07.01.2021г., НРС признала обвиняемия В.в за виновен в извършване на престъпление по чл.343, ал.1, б.„б“ във връзка с чл.342, ал.1 от НК и на основание чл.78а от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложила административно наказание глоба в размер на 1000лв.

Твърди се, че в следствие на ПТП пострадал С. К., който получил травматични увреждания изразяващи се в травма на гръден кош и горни крайници – разстройството на здравето причинило физически болки, страдания и ограничение на движенията за период по-дълъг от 30 дни, както и множество охлузвания и кръвонасядания по тялото. Сочи се, че веднага след настъпване на ПТП К. бил откаран по спешност в ЦСМП-Гулянци в безпомощно състояние с оплаквания от силни болки в областта на гръдния кош и крайниците. Допълва се, че с цел диагностициране на състоянието му били извършени редица прегледи и изследвания, вследствие на което били констатирани от лекарите изброените травматични увреждания и му било приложено медикаментозно лечение. Сочи се, че К. бил освободен от лечебното заведение, като му били даден препоръки за спазване на хигиенно-диетичен режим и лечение в амбулаторни условия – приемане на медикаменти и наблюдение от специалист, като същия следвало да избягва физически натоварвания, които биха забавили оздравителния процес.

Твърди се, че въпреки проведеното медикаментозно лечение К. продължил да не се чувства добре, да изпитва остри болки в травмираните зони по тялото си, а от друга страна да изпитва замаяност, отпадналост, сънливост, непрекъсната тревожност и затруднено дишане. Допълва се, че след ПТП, К. станал неспокоен и раздразнителен, а поради непоносимите болки, които изпитва, движенията му станали почти невъзможни, като изпитвал затруднение и при изпълнение на най-елементарно движение. Твърди се, че острите болки и чувството за скованост карали К. да се чувства безполезен и непълноценен човек.

В заключение се сочи, че физическите болки и страдания, неудобства и затруднения, които К. търпял и продължава да търпи се явявали неимуществени вреди, което се твърди, че било пряка и непосредствена последица от ПТП, случило се на 16.03.2020г., като с оглед справедливостта се твърди, че същите следвало да бъдат

репарирани. Тъй като към датата на ПТП по отношение на увреждащия лек автомобил „****“ с рег.№**** притежавал валидна застраховка „ГО“ на автомобилистите, полица BG/08/119002480876 със срок на валидност от 27.08.2019г. до 26.08.2020г., сключено при „****“ АД се сочи, че ответното дружество се явявало пасивно легитимирано да отговаря по така предявената претенция. Допълва се, че с оглед разпоредбите на КЗ с искане от 16.07.2020г. била предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за търпените от К. неимуществени вреди, за което била образувана щета №210686644/16.07.2020г. По този повод се сочи, че с писмо изх. №310022666/11.11.2020г. от дружеството предложили да заплатят на К. сума в размер на 800лв., но К. счел предложената сума за твърде занижена и некореспондираща с търпените от него болки и страдания, поради което се твърди, че за него бил налице правен интерес от предявяване на настоящия иск, като същия счита, че сума в размер на 10000лв. би успяла до някаква степен да обезщети претърпените от него в следствие на ПТП неимуществени вреди. С оглед разпоредбата на чл.496 от КЗ във връзка с чл.409 от КЗ и чл.84, ал.3 от ЗЗД се сочи, че застрахователя по ЗЗ“ГО“ на автомобилистите дължи и лихва за забава от датата на постановения отказ (изтичането на 3 месечния срок от предявяване на доброволната претенция до датата на плащане на обезщетението).

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, както и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложения Констативен протокол за ПТП №1 от 16.03.2020г. е видно, че на 16.03.2020г. около 07,00 часа на път III – 3004 (по искова молба), по протокола II-11, а по влязлото в сила решение №260014/17.12.2020г. в сила от 07.01.2021г. по НАХД №235/2020г. пътен участък PVN-10-20 между село *** и село Искър обл.Плевен, А.Е. В.в управлява лек автомобил „****“ рег.№****, като заедно с него в автомобила пътували С.С. и С. В. К., а поради движението със скорост несъобразена с пътните условия и собствените си възможности, водачът на лекия автомобил, при навлизането си в завой загубил контрол над управлението на автомобила, напуснал пътното платно вдясно по посоката си на движение, като паднал челно и се установил в крайпътен канал.

От приложеното НАХД№235/2020г. по описа на НРС е видно, че А.Е. В.В, роден на *** г. в с.***, общ.Гулянци, обл.Плевен, живущ в с.***, общ.***, обл.Плевен, ул.«***» N 19, българин, български гражданин, с основно образование, женен, работи, неосъждан, ЕГН***** е признат за виновен в това, че на 16.03.2020г. на пътен участък PVN – 10-20, между селата *** и Искър при управление на МПС- л.а. „****“ с рег.№**** нарушил правилата за движение по пътищата, установени в чл.20, ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП и по непредпазливост причинил на С.С.С. от с.*** средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на три ребра, довело до трайно затрудняване

движението на снагата за около 1,5 – 2 месеца и счупване на ставната ямка на лявата тазобедрена става, довело до трайно затрудняване движението на ляв долен крайник за срок около 12 месеца, поради което и на основание чл.343, ал.1, б. „б“ във връзка с чл.342, ал.1 от НК, чл.20, ал.1 и ал.2 от ЗДвП, във връзка с чл.78а от НК е бил освободен от наказателна отговорност и му било наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 1000лв.

По делото не е представена епикриза отнасяща се за състоянието на ищеца К. към момента на ПТП, нито такава относно състоянието му в последващ момент. Такава не се намира, нито по НАХД№235/2020г. по описа на НРС, нито по намиращото се към него ДП№673/2020г. на ПлРП. Налични са само два фиша за спешна медицинска помощ, единият с №354/16.03.2020г. на името на К..

Установено е по делото, а и не се отрича от ответника, че увреждащият автомобил „***“ с рег.№*** е притежавал валидна ЗЗ“ГО“ на автомобилистите, полица №BG/08/119002480876 със срок на действие от 27.08.2019г. до 26.08.2020г., сключена при „***“АД.

По делото не е представена претенция от ищеца към застрахователя, а само писмо-отговор от застрахователя изх.№310022666/11.11.2020г., с което се прави предложение до К. за сключване на извънсъдебно споразумение, по силата на което дружеството да плати на К. за претърпените от него болки и страдания от получените травми в размер на 800лв. Няма данни какви са били претенциите на К. към дружеството застраховател. Такива са налични само по настоящото дело.

По делото не са разпитвани свидетели.

От изготвеното заключение по допуснатата САТЕ и данните от ДП№673/‘20г. на ПлРП е видно, че ищеца е пътувал на задната дясна седалка на лекия автомобил „***“. Ударът на автомобила е бил в предната част, в резултат на което тялото на пострадалия се е предвижило напред и е спряло в предната седалка. Автомобилът е бил оборудван с триточкови колани, но нито един от пътуващите, включително и ищеца не са били поставили предпазни колани по време на пътуването.

От изготвеното заключение по допуснатата СМЕ е видно, че от удара на автомобила за К. е последвала разкъсно-контузна рана, евентуално рани на главата, без остатъчни явления, което е наложило зашиване, лепене на раната на главата, след което К. е бил изписан. С оглед твърденията за депресивни състояние от ВЛ се сочи, че това следва да е потвърдено от психиатър, за което от ищеца не са представени доказателства. Ищецът е бил лекуван само в БП и няма преглед от съдебен лекар за констатиране на всички важни или маловажни находки, като насинявания, довели само до болки, а причиненото му увреждане е било временно и неопасно за живота. ВЛ сочи, че няма данни за предхождащи болестни увреди у ищеца преди ПТП, както и че няма данни дали ищеца е спазвал предписаното му лечение. Липсват данни за черепно-

мозъчна травма, както и за резистентност на ищеца към медикаменти. В заключение ВЛ е посочило, че редуцирането на болките с или без медикаменти е строго индивидуално и зависи от типа нервна система.

Предвид така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно [чл.511, ал.1 от КЗ](#), в случаите на настъпило застрахователно събитие на територията на Република България с участието на виновен водач, който управлява моторно превозно средство, което обичайно се намира в държава, чието национално бюро членува в Съвета на бюроа, претенцията се обработва от кореспондент за територията на Република България на застрахователя на виновния водач. Наред с това, за да се ангажира отговорността на ответника, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на [чл.45 от ЗЗД](#) (деяние, вреди, противоправност, причинна връзка и вина), пораждащи основание за отговорност на прекия причинител – застрахован за обезщетяване на причинените вреди, тъй като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на застрахования делинквент и има вторичен характер – ответникът дължи обезщетение за вредите, доколкото застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице за репатрирането им. Вината се предполага – [чл.45, ал.2 от ЗЗД](#), като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника при условията на обратно пълно доказване.

В настоящия случай от събраните писмени доказателства по делото се установява, че към датата на процесното ПТП – 16.03.2020г. застрахователна компания „Д.З.“АД, ЕИК*** е застраховала гражданската отговорност на лицето, управляващо правомерно лек автомобил „***“ рег.№*** по силата на полица №BG/08/119002480876 със срок на действие от 27.08.2019г. до 26.08.2020г., сключена при „***“АД и същото дружество е образувало преписка №210686644/16.07.2020г., като на ищеца е било определено обезщетение в размер от 800лв., като по делото липсват данни какъв е бил размер на претенцията на ищеца към онзи момент срещу застрахователя. В тази връзка доколкото пострадалия е останал недоволен от определеното му обезщетение, съобразявайки и нормата на [чл.513, ал.1 от КЗ](#) съдът намира, че е допустимо да се ангажира отговорността на ответника за настъпилите вреди на ищеца в резултат на процесното събитие.

С оглед събраните писмени доказателства и приложеното НАХД№235/2020г. на НРС, съдът намира за установени и останалите правопораждащи правото на ищеца юридически факти, представляващи елементи от фактическия състав на [чл.45 от ЗЗД](#), а именно налице виновно противоправно деяние от страна на водача на автомобила Анжело В.в, изразяващо се в управление на МПС в нарушение на правилата за движение по пътищата, установени в чл.20,ал.1 и ал.2, изр.2 от ЗДвП и поради движение със скорост несъобразена с пътните условия и собствените си възможности, водачът на лекия автомобил, при навлизането си в завой загубил контрол над

управлението на автомобила, същия напуснал пътното платно вдясно по посоката си на движение, като паднал челно и се установил в крайпътен канал. Деянието е извършено виновно – при форма на вината умисъл; налице е причинно - следствена връзка между противоправното деяние и вредите - факти, установени с приетите по делото писмени доказателства, приложеното НАХД и извършените САТЕ и СМЕ. Претърпените от ищеца неимуществени вреди от процесния деликт се изразяват в изпитаните болки и страдания от получените травматични увреждания от ПТП - разкъсно-контузна рана в областта на главата. Следователно, на основание [чл.511, ал.1, т.1 от КЗ](#) във връзка с [чл.513, ал.1 от КЗ](#), „***“ АД дължи да заплати обезщетение за доказаните неимуществени вреди на увреденото лице.

По размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди от процесния деликт се изразяват в изпитаните болки и страдания от получените травматични увреждания от ПТП. Съдържанието на понятието "неимуществени вреди", в което според последователната практика на ВКС се включват всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от тях болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време са намерили отражение в [Решение №124 от 11.11.2010 г.](#) на ВКС по т.д. №708/2009 г., II т. о., ТК. При определяне размерът на неимуществените вреди, определен от съда в съответствие с правилото на [чл.52 от ЗЗД](#) и Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС, съобразно силата, продължителността на болките и страданията срок от около месец, липсата на последвали допълнителни усложнения и неудобства, предвид икономическите условия в страната настоящия състав намира, че справедливо обезщетение в случая се явява сумата 1000 лв. Тази сума би репарирала адекватно претърпените от ищеца неимуществени вреди. До този извод съда достига след преценка на събраните писмени доказателства по делото и приетите две експертизи.

По възражението за съпричиняване по [чл.51, ал.2 от ЗЗД](#):

По приложението на тази разпоредба е формирана задължителна практика, обективирана в ППВС №17/1963г. и в постановените по реда на [чл. 290 и сл. ГПК](#) решения на ВКС: [№ 99 от 08.10.2013 г.](#), по т. д. № 44/2012 г. на II т. о.; [№ 206 от 12.03.2010 г.](#), по т. д. № 35/2009 г. на II т. о.; [№50 от 27.07.2015 г.](#), по т. д. № 271/2014 г. на II т. о.; № 43 от 15.04.2009 г., по т. д. № 648/2008 г.; [№ 169 от 28.02.2012 г.](#), по т. д. № 762/2010 г. на II т. о. и № 91 от 20.08.2014 г. по т. д. № 66/2013 г. на I т. о. и мн ого други. Според възприетото със същата разрешение обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като вината на последния не е елемент от фактическия състав на [чл.51, ал.2 от ЗЗД](#) - разпоредба намираща приложение и в случаите, при които малолетно

дете, или невменяемо лице допринесе за вредата. От значение за определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото лице е съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и противоправното поведение на водача на моторното превозно средство, доколкото намаляване обезщетението за вреди от деликт не може да е по предположения. Възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия ищец, който е пътувал без поставен предпазен колан, в случая се явява доказано, доколкото не се ангажират доказателства от страна на ищеца за наличие на такъв към момента на ПТП, а и от заключението по САТЕ и СМЕ се установява, че с оглед вида и локализацията на травматичните увреждания на ищеца, може да се заключи, че към момента на процесното ПТП същия е бил пътник на задна дясна седалка в лекия автомобил и е пътувал без поставен колан, тъй като при наличие на такъв според вещото лице травмите биха били по-леки. Пострадалият не е ползвал предпазния колан и това си поведение е допринесло за настъпване на вредоносния резултат, което е в съотношение 90% за водача на лекия автомобил и 10% за пострадалия. При обезщетение от 1000лв. и съпричиняване от 10%, крайната сума, която следва да се присъди на ищеца като обезщетение за претърпените неимуществени вреди е 800лв.

Предвид изложеното съдът намира, че предявения главен иск се явява основателен до размера от 800лв., в който следва да се уважи, като за разликата над него до сумата от 10000лв. да се отхвърли.

Уважаването на иска за главницата е основание за присъждане на законната лихва върху присъдената сума от 16.10.2020г. – датата на изтичане на тримесечния срок от предявяване на доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението. В тази връзка съдът намира, че и тази претенция попада в рамките на допустим такъв, поради което този иск следва да се уважи изцяло.

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане на ищеца не се дължат разноски поради липса на представени доказателства за сторени такива. Тъй като същия е представляван от адвокат по реда на [чл.38 от ЗА](#) на адвокат И.Н.Ж. от САК следва да се определи възнаграждение при условията на [чл.38, ал.2, т.2 от ЗА](#) съобразно разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер от 830лв., които да му се заплатят от ответното дружество.

На ответника, представляван от юк В. Т. следва да се присъдят разноски съразмерно на отхвърлената част, като съда отчете, че делото е продължило повече от три съдебни заседания и при условията на чл.25, ал.1 във връзка с ал.2 от НЗПП следва да му се присъдят разноски в размер на 450лв., които му се изплатят от ищеца.

В тежест на ищеца следва да се възложат сумите от 200лв. възнаграждение за ВЛ по АТЕ и 200лв. възнаграждение по СМЕ заплатени от ответника.

В тежест на ответника следва да се възложат разноски за възнаграждения за извършена СМЕ в размер на 200 лв. заплатени от ищеца.

Водим от горното съдът,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Д.З.“АД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление в гр.СОФИЯ, бул.“***“№68 да заплати на С. В. К., ЕГН***** от с.***, общ.Гулянци, ул.“***“№*** със **съдебен** адрес в гр.СОФИЯ, бул.“***“№*** чрез адв.Йордан Д. от САК **сумата** от 800лв. (Осемстотин лева) обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, следствие физическите и психически болки и страдания от телесните увреждания, получени при ПТП от 16.03.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.10.2020г. – датата на изтичане на тримесечния срок от предявяване на доброволната претенция до окончателното изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 800лв. (Осемстотин) лева до сумата от 10000 лв. (Десет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, следствие физическите и психически болки и страдания от телесните увреждания, получени при ПТП от 16.03.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 16.10.2020г. – датата на изтичане на тримесечния срок от предявяване на доброволната претенция до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА С. В. К., ЕГН***** от с.***, общ.Гулянци, ул.“***“№*** със **съдебен** адрес в гр.СОФИЯ, бул.“***“№*** чрез адв.Йордан Д. от САК **да заплати** на „Д.З.“АД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление в гр.СОФИЯ, бул.“***“№68 чрез юк В. Т. сумата от 850лв., от които 200лв. възнаграждение за ВЛ по АТЕ, 200лв. възнаграждение по СМЕ и 450лв. възнаграждение за юрисконсулт.

ОСЪЖДА „Д.З.“АД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление в гр.СОФИЯ, бул.“***“№68 **да заплати** на адвокат И.Н.Ж. от САК с адрес на кантора гр.СОФИЯ, бул.“***“№*** сумата от 830лв. (Осемстотин и тридесет лева) адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.38 от ЗА.

ОСЪЖДА „Д.З.“АД, ЕИК*** със седалище и адрес на управление в гр.СОФИЯ, бул.“***“№68 **да заплати** на С. В. К., ЕГН***** от с.***, общ.Гулянци, ул.“***“№*** със **съдебен** адрес в гр.СОФИЯ, бул.“***“№*** чрез адв.Йордан Д. от САК сумата от 200лв. възнаграждение по СМЕ.

Решението подлежи на обжалване пред ПлОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Никопол: _____